

»Jeg brød mig ej derom. Jeg veed forvist, at du er den Herrens Profet, der er bestemt til at opvække de døde derovre i Stenørkenen. Mange Slags Fristelser vil møde dig, som i sin Tid Johannes Døberen og vor Frelser selv. Men du vil holde ud og trodse den Ondes Magt. Jeg stoler paa dig nu i alle Ting, og veed ogsaa, at du er din Hustru tro. Det føler jeg i Aanden. Og tag nu Hilsen og Guds Velsignelse fra mig og dine Børn.«

Ja, havde jeg blot Stine hos mig! — sukkede han. Og Børnene! Hvor skulde jeg le af alle Djævelens Kunster!

Om Aftenen talte han for første Gang i »City-Salen« under det sædvanlige Tilløb af nysgerrige. Skønt Prisen var bleven sat op paa Grund af det nye, helt moderne Lokale, var der fuldt indtil den sidste Stolerække. Der var forøvrigt ikke saa faa, der var misfornøjede med Flytningen og savnede »Elysiums« lavloftede, halvdunkle Sal, den lystige Trængsel paa de mørke Trapper og Stanken fra Hestestalden nedenunder, hvilket nu engang altsammen havde givet disse Møder deres halvt komiske, halvt mystiske Tiltrækning for Folk.

Mads Vestrups Sammenstød med Professor Mundt var allerede bleven bekendt gennem et af Smaa-bladene, og man ventede derfor en ordenlig Dommedagstorden. Det kom dog helt anderledes. Der var